

Pakokauhu

Julkaistu 27.12.2017

Takana yli 50 vuotta alkoholi-sairaana aviomiehen kumppanina ja epätoivo hyökyy päälle kuin musta tukehduuttava, jokin mistä ei saa mitään otetta, ei mitään pakotietä sen alta. Ensimmäinen mieheni joi jo ennen avioitumistamme, lapsellisuuttani uskoin, että se loppuu kun olemme naimisissa. Eipähän käynyt niinkuin haaveilin, paheni vain. Odotin ensimmäistä lastamme ja hän jätti työpaikkansa. Minusta tuli yksinhuoltaja sekä lapsellemme että hänelle. Uskoin ja toivoin edelleen, että hän raitistuu ja rakastin niin paljon etten voinut ajatella eroakaan.

Syntyi sitten parin vuoden päästä toinen lapsi, huolehdin edelleen yksin kaikista ja mieheni vain joi, varasti rahaa minulta, tyhjensi lasten säästölipput ym. mistä vain sai rahaa juomiseen. A-klinikalla hän kävi muutaman kerran, siitä ei ollut mitään apua. Ehdotin AA-ta, ei suostunut, eihän hänellä kuulemma ollut mitään alkoholiongelmia. Ymmärsin viimein, että itse mahdollistan hänen juomisensa ja hain avioeron. Se oli viimeinen keinoni.

Seuraava mahdollistaja löytyi sitten hänen äidistään, jonka luokse hän muutti asumaan eri paikkakunnalle. Tuli mamman luona juoppohuoluskohtaus, aseilla uhkailuineen ja pahoinpitelyineen, siitä sitten pakkohoitoon sairaalaan, hoitajakso oli 2 viikkoa. Kävin juttelemassa hoitavan lääkärin kanssa, joka kertoi minulle että mieheni ei voisi asua äitinsä kanssa. No eipähän ollut siihen aikaan muuta mahdollisuutta kuin että otin hänet takaisin kotiin.

Työllistämiskasjoja oli muutama, niistä ei mitään hyötyä. Niin sitä kitkuteltiin minun pienellä palkallani. Kaikki työkkäristä saadut rahat hän joi heti. Surullista kun hyvä mies tuhosi itseänsä. Hän oli älykäs, monitaitoinen käsistään, koneteknikko ammatiltaan, olisi pystynyt mihin vain jos ei olisi ollut sairas, niin sairas hän oli, ajattelin että en voi häntä hylätä taas. Isäni sanoi aiemmin, että jos otan takaisin, sitten myös pidät. Niin sitten pidin.

Lapset selvisivät kuin ihmeen kautta ja ovat pärjänneet elämässään. Itse selvisin Taivaan Isän avulla ja ystäväni tuella. Toimin työni ohella SPR:n ystäväpalvelussa ja seurakunnan palvelevan puhelimen päivystäjänä, niistä sain itselleni tarkoitusta elämään. Lopulta yhteiselämä lasten lähdettyä muodostui mahdolliseksi ja ero oli siis edessä. Läheisriippuvainen kun olin, hoidin kaikki mieheni asiat ja pidin yhteyttä. Tuntui ettei enää ole mitään mahdollisuutta hänellä selvitä.

Näin meni monta vuotta ja sain itse levätä. Sitten 60-vuotiaana tapasin miehen, joka oli hyvä, hellä, minut huomioonottava ja hyvä kaveri. Avioiduin parin vuoden päästä ja elämä oli ihmeellistä, viimeinkin oli puoliso jonka sanaan voi luottaa ja tuntea itsensä arvostetuksi ja turvallisiksi. Näin menikin n.10 vuotta, kunnes "alkoholipiru" taas ilmestyi elämäämme. Mieheni juo keskiolutta melkein joka päivä ja sekoilee päissään naisasioissa, lähettelee viestejä joita minulta salaillee. Anteeksi olen antanut, kun on luvannut lopettaa sekä juomisen että pettämisen. Ne nyt vaan jatkuvat, en jaksa enää kun pelkään ettei toivoa ole, eikä luottamusta mihin kahden kesken suhteen pitää perustua.

Valehtelu loukkaa eniten ja vie pohjan kaikelta. Eläke mahdollistaa jatkuvan juomisen. Olin ensimmäisen avioliiton jälkeen kuin etana ilman suojakuorta, niin paljas ja arka. Vähitellen aloin luottaa taas, sitten silittävä ja hyvä käsi muuttui joksikin ihan muuksi. Nyt viimeisen kriisin jälkeen mieheni oma aloitteisesti sanoi hakeutuvansa hoitoon. AA saattaa ehkä olla se paras paikka. Itse olen ihan masentunut ja rikki, pitäisi ehkä saada jotain droppia, että tämän taistelun jotenkin jaksaa taas alkaa.

Nimimerkki:

Onko toivoa missään

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/laheisten-tarinat/pakokauhu>